

12/07/2021

Βίωμα ζωής: Η συνάντηση μας με τον Άγιο Παΐσιο

/ [Επικαιρότητα](#)

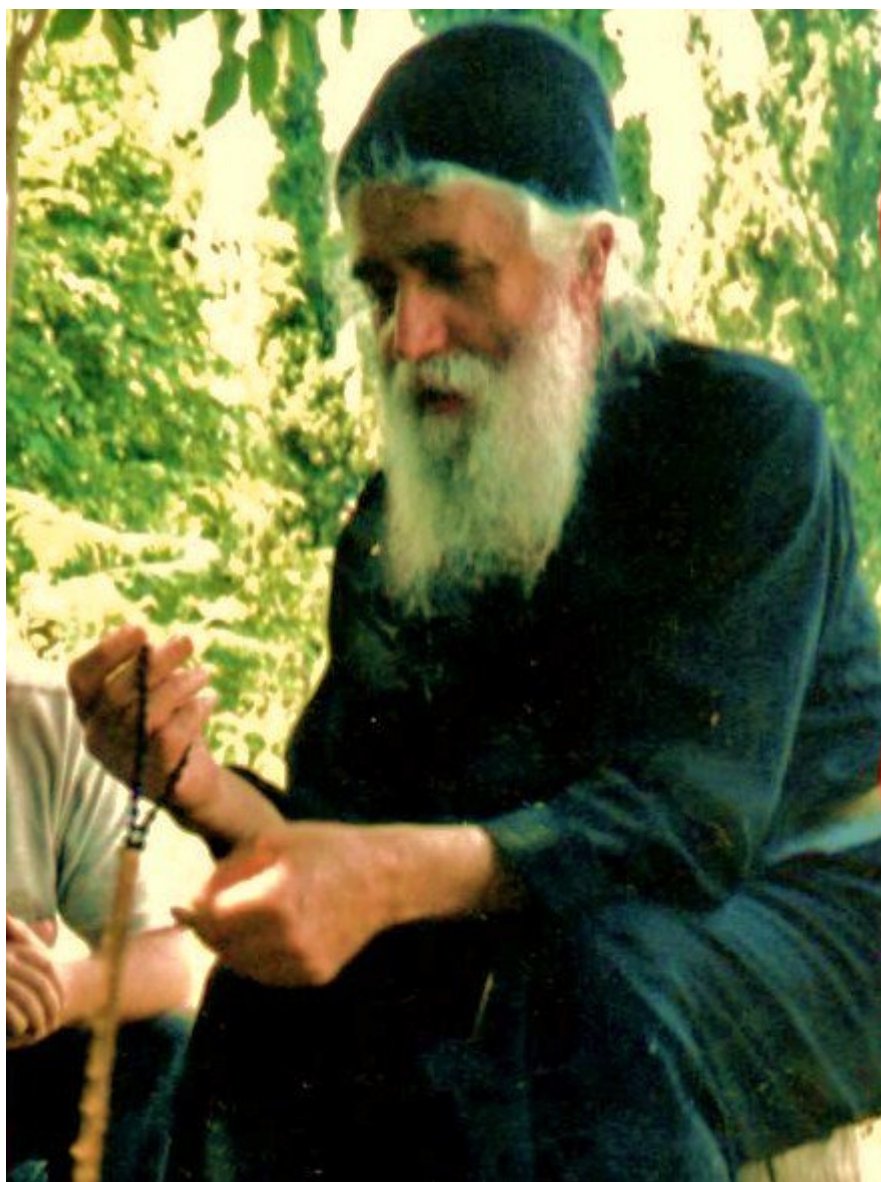
Γράφει ο Κωνσταντίνος Θύμης, Θεολόγος - Ιστορικός

**ΒΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΑΠΟ Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΪΣΙΟ
ΤΟΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗ ΣΤΙΣ 14-10-1989 (με το αγιορείτικο ημερολόγιο)**

(Ευλαβική αφορά στη μνήμη του, την οποία εορτάζει η Εκκλησία μας στις 12 Ιουλίου)

Μετά από μια ζεστή βραδινή φιλοξενία στη Μονή Φιλοθέου, όπου κυριαρχούσε η προσευχή και η κατάνυξη, ξεκινήσαμε οι πέντε συμφοιτητές και φίλοι για τη Μονή Ιβήρων. Εκεί, βρίσκεται η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Πορταΐτισσας. Με την εικόνα αυτή οι Αγιορείτες πατέρες έχουν συνδέσει την ύπαρξή τους στο Άγιον Όρος. Σύμφωνα με την παράδοση, όταν η εικόνα έφτασε θαυματουργικά στον Άθωνα, η Παναγία αποκαλύφθηκε σε κάποιους μοναχούς και τους είπε: «όσο η εικόνα μου αυτή θα είναι στο Άγιον Όρος θα είμαι προστάτις και σύμμαχος σας, όταν φύγει θα είναι σημάδι να φύγετε και εσείς και να εγκαταλείψετε αυτόν τον τόπο». Μετά από την ευλογία που είχαμε να προσκυνήσουμε την εικόνα της Πορταΐτισσας και τα ιερά λείψανα της Μονής ξεκινήσαμε για τον π. Παΐσιο.

Περπατήσαμε σχεδόν δύο ώρες. Περάσαμε μέσα από μια παρθένα φύση, διαβήκαμε δρομάκια πέτρινα, ανηφοριές, κατηφοριές, έχοντας συντροφιά τα κελαηδίσματα των πουλιών και τον ήχο κελαρυστών νερών... Στην πορεία μας βρίσκουμε και ένα χωματένιο δρόμο (ήταν ο αυτοκινητόδρομος, ελάχιστοι τότε, όπως και τα αυτοκίνητα...). Κοντεύουμε προς το κελλί του π. Παΐσιου. Σε λιγάκι συναντάμε μερικές ταμπελίτσες που μας δείχνουν το δρόμο (γράφουν: «προς Κελλίον Παναγούδα»). Γι' αυτό είχε μεριμνήσει ο Γέροντας έτσι ώστε να μην μπερδεύονται οι επισκέπτες του σε άλλα παραπλήσια δρομάκια και να κατευθύνονται προς άλλους προορισμούς.

Κατηφορίζοντας συναντούμε ένα νεαρό να ανεβαίνει και τον ρωτάμε:

- Ο π. Παΐσιος είναι εκεί;
- Μόλις ήρθε, μας απάντησε.

Όλοι σκεφτήκαμε, σε όλους πέρασε από το μυαλό, αλλά κάποιος, αν θυμάμαι καλά, ο Στάθης, το είπε:

-Πού να αγρυπνούσε όλη τη νύκτα;

Συνεχίζουμε λιγάκι την πορεία μας. Να! φάνηκε το κελλί της Παναγούδας. Μία μικρή μονοκατοικία, που ο χρόνος τής είχε αφήσει τα σημάδια του. Φαινόταν ακατοίκητη ή καλύτερα φτωχική, ταπεινή. Πρώτο συμπέρασμα που μας δημιουργεί αυτή η εικόνα: οι άγιοι δεν ενδιαφέρονται τόσο για τα υλικά ή μάλλον η γεύση που έχουν από τα πνευματικά τους έχει κερδίσει απόλυτα, βιώνουν και ζουν αυτή την

ανώτερη-πνευματική πραγματικότητα όντες «φίλοι των αγίων και οικείοι του Θεού».

Στην είσοδο, υπάρχει μία κρεμασμένη ταμπελίτσα πάνω σε μία καρυδιά, η οποία γράφει: «Ευλογία, μπορείτε να τρώτε». Ακριβώς, κάτω από το δένδρο και πάνω σε ένα κορμό δένδρου υπάρχει ένα κουτί με λουκούμια. Δίπλα υπάρχει επίσης μία βρύση. Είχε μεριμνήσει ο Γέροντας δεόντως τους επισκέπτες του... Τόσο να τους γλυκάνει, όσο και να τους δροσίζει, πρώτα με τα υλικά δώρα και μετά με τα πνευματικά. Αυτά είναι πριν το πορτόνι της εισόδου.

Μέσα στην αυλή είναι δύο παιδιά. Εμείς περιμένουμε έξω από την είσοδο να φανεί ο Γέροντας, προκειμένου να μάς δώσει ευλογία για να μπούμε στην αυλή. Στεκόμαστε μπροστά από το αυτοσχέδιο πορτονάκι που είναι κατασκευασμένο από δύο σιδερένιους πασσάλους στις άκρες και το κυρίως μέρος από συρματοπλέγμα. Εν αναμονή όντες, το «ρίχνουμε» στα λουκούμια. Παίρνουμε λουκούμι, και μάλιστα όχι μόνο ένα... Η κούραση και η πεζοπορία μας έχουν ανοίξει την όρεξη.

Σε λιγάκι ανοίγει η πόρτα και βγαίνει ο π. Παΐσιος. Στο νου μου έρχεται αμέσως ο αγαπημένος μου άγιος, ο Άγιος Σπυρίδων. Αστραφτερός, αγέρωχος, λιτός, κοντούλης, αδύνατος, με διαύγεια και χάρη, μικρός και μέγας. Φορούσε ένα απλό εσώρασο (αντερί), λίγο κοντό, πέδιλα με κάλτσες μαύρες και στο κεφάλι του ένα σκούφο πλεκτό μάλλινο, σαν εκείνον που ιστορείται ο Άγιος Σπυρίδων.

- Καλώς τα παιδιά, περάστε.

Τον Στάθη τον γνωρίζει και τον πειράζει με χαριτωμένα λόγια. Εγώ, ο Γιώργος και ο Σταύρος κρατάμε γκλίτσες. Ο Γέροντας εύστροφος παίρνει αφορμή και σχολιάζει με χιούμορ:

- Εσείς παιδιά πρέπει να είστε Μετσοβίτες, μας λέει χαριτολογώντας.

-Όχι, γέροντα του λέμε είμαστε από την Κέρκυρα και από την Καβάλα. Μάς ρωτάει το όνομά μας και που σπουδάζουμε.

-Στην Ανωτέρα Εκκλησιαστική Σχολή Αθηνών, του απαντάμε.

-Στην Κατωτέρα κανείς; μάς ρωτάει εκείνος και χαμογελώντας συνεχίζει:

-Στην ανωτέρα πνευματική ζωή σπουδάζετε;

- Πάτερ μου, εδώ είναι που σκοντάφτουμε του απαντάμε...

Ήδη βρισκόμαστε στην αυλή. Γενικότερα ο χώρος είναι πλαισιωμένος από πολλά δένδρα, καστανιές, λεύκες, κυπαρίσσια, θάμνους κ.ά. Καθόμαστε στο υπαίθριο αρχονταρίκι, όπως ο ίδιος ο Γέροντας το έλεγε, το οποίο ήταν ακριβώς μπροστά από το κελλί του.

Το καθιστικό του αποτελείται από ένα κορμό για τραπεζάκι, που πάνω του υπάρχει μία πλαστική σακούλα γεμάτη αμύγδαλα και σταφίδες, στην οποία ο Στάθης πρόσθεσε φουντούκια και καρύδια που είχε φέρει για τον Γέροντα. Γύρω- γύρω απλώνονται πέντε έξι μικρότεροι κορμοί δένδρων για καθίσματα.

-Πάρτε παιδιά μας είπε, αλλά εμείς όχι μόνον πήραμε, αλλά κοντέψαμε να του αδειάσουμε τη σακούλα.

Ο Γέροντας στη συνέχεια απομακρύνθηκε, πήγε πιο πέρα με έναν από τους δύο προηγούμενους επισκέπτες του, για να συζητήσουν κατ' ιδίαν. Δεύτερες σκέψεις εκείνη την ώρα περνούν από το μυαλό μου. Μεγάλη ευκαιρία που τον βρήκαμε. Ο π. Παΐσιος θεωρείται σήμερα -από το πλήρωμα της Εκκλησίας μας- ένας από τους

πέντε μεγάλους γνωστούς στάρετς (κορυφαίοι πνευματικοί) της οικουμένης. Η πνευματική προσφορά όλων αυτών είναι τεράστια. Όπως ο ήλιος και το φως του δεν μπορούν να κρυφτούν, το ίδιο και η παρουσία χαρισματούχων Γεροντάδων, εκπέμπουν φως, που φωτίζει το πνευματικό μας σκοτάδι και πλουτίζει την πνευματική μας ένδεια. Οι συμβουλές τους πολύτιμες γιατί είναι καρπός προσευχής και θείου φωτισμού.

Ναι, βρήκαμε τον π. Παΐσιο, τον άλλοτε ασυρματιστή του στρατού, που σήμερα έχει προαχθεί σε ασυρματιστή του Θεού. Τον Θεοφόρο, έναν εν δυνάμει Άγιο.

Τη στιγμή που ο Γέροντας απουσιάζει κάποιος από την παρέα λέει το εξής:

-Κάποιος ρώτησε τον π. Παΐσιο:

- Πάτερ μπορούμε να δούμε την Παναγία;

-Μα είναι δύσκολο; Απάντησε αυθόρμητα εκείνος, επιβεβαιώνοντας το:

Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι τον Θεόν όψονται» (Ματθ. 5, 8). Και αν μπορούν οι καθαροί τη καρδιά να δουν τον Θεό, πόσο μάλλον την Παρθένο Μαρία, που ως άνθρωπος, λόγω του ταπεινού φρονήματός της και της υπακοής της κατέστη η Μητέρα του Κυρίου και «πάντων των χριστιανών».

Βλέπουμε τον Γέροντα να τελειώνει τη συζήτηση που είχε και να έρχεται κοντά μας. Κάθεται και αρχίζει να μάς μιλά:

-Παιδιά μου να ζείτε πνευματική ζωή, ζωή κατά Θεόν. Είμαστε παιδιά του Θεού και αδέρφια μεταξύ μας, όταν συνειδητοποιήσουμε αυτό και το βιώσουμε τότε ζούμε πραγματικά. Τότε ζούμε αληθινά.

Να έχετε καλούς πνευματικούς. Να επιλέγετε όχι με το πώς σας βολεύει, αλλά με το πώς είναι αρεστό στο Θεό. Για παράδειγμα, όπως κάποιος ασθενής ψάχνει και εμπιστεύεται τη σωματική του υγεία σε ένα καλό γιατρό, το ίδιο πρέπει να γίνεται και με τον πνευματικό-γιατρό που του εμπιστευόμαστε την υγεία της ψυχής μας. Ακόμη να γνωρίζετε ότι ένας καλός πνευματικός πρέπει να έχει τρία πράγματα:

α. Ηλικία και βίωμα,

β. Το μυαλό του στη θέση του, και

γ. Να μην κάνει προσωπικό έργο και να μην σάς χρησιμοποιεί γι' αυτό.

Για το πρώτο, η ηλικία και το βίωμα είναι πολύ σημαντικά, προκειμένου ο πνευματικός να έχει εμπειρίες από την ιερατική του ζωή, από την εξομολόγηση και

το κυριότερο τη χάρη και το φωτισμό του Θεού για να μπορεί να σάς βοηθάει ουσιαστικά.

Για το δεύτερο, να έχει το μυαλό του στη θέση του σημαίνει να μην λέει κενά και παράδοξα λόγια, τάχατες σύγχρονες απόψεις που σας χαϊδεύουν τα αφτιά, αλλά να στηρίζεται στον Ευαγγελικό λόγο και την αγιοπνευματική μας παράδοση.

Και για το τρίτο, άμα κάνει προσωπικό έργο και σας χρησιμοποιεί για αυτό δεν ωφελεί ούτε την Εκκλησία, ούτε τα πνευματικοπαίδια του. Στην περίπτωση αυτή είναι σαν να προσφέρει ένα ωραίο πιάτο με φαγητό στον Θεό, π.χ. δύο αβγά μάτια (τηγανητά) και μέσα να έχει βάλει και μια κουτσουλιά. Μπορεί ένα τέτοιο φαγητό να γίνει δεκτό από κάποιον; Πόσο μάλλον να προσφέρεται ένα τέτοιο φαγητό στον Θεό...

- Γέροντα πολλοί θεολόγοι και κληρικοί υποστηρίζουν ότι οι έγγαμοι ή οι υποψήφιοι έγγαμοι κληρικοί πρέπει να έχουν εγγάμους κληρικούς ως πνευματικούς και όχι αγάμους, γιατί ισχυρίζονται ότι αυτοί γνωρίζουν καλύτερα τα προβλήματα των σχέσεων των ζευγαριών. Τί μας συμβουλεύετε για αυτό;

-Παιδιά μου ο δρόμος για τον παράδεισο και την αγιότητα δεν κάνει διάκριση μεταξύ εγγάμων και αγάμων. Όπου αναπαύεται κανείς. Σημαντικό είναι ο πνευματικός να έχει τα παραπάνω γνωρίσματα και χαρίσματα που σας είπα και η χάρη του Θεού ενεργεί... Έρχονται εδώ πολλοί και με ρωτάνε διάφορα πράγματα. Τους συμβουλεύω μέσα από την μικρή μου πείρα, αλλά δεν με ακούνε... Με ρωτάνε, τους απαντάω και την ώρα που τους απαντάω, επειδή δεν τους βολεύει η απάντησή μου, πάλι μου κάνουν άλλη ερώτηση για να ξεφύγουν από την απάντησή μου. Δεν έχουν υπακοή σήμερα οι άνθρωποι... Ρωτάνε, τους απαντάω, με ξαναρωτάνε... Και μου λένε στο τέλος ότι δεν τους απάντησα. Αφού λέω, αδελφέ μου, σου απάντησα. Όχι, μου λέει. Ε! τότε τί να πεις... Το αποτέλεσμα είναι, όμως, να μην μπορούν οι ίδιοι να ξεφύγουν από το προβλήματά τους και να είναι εγκλωβισμένοι σε αυτά...

Μετά από τα παραπάνω σηκώθηκε, πήρε πρώτα τον Στάθη λίγο πιο πάνω για να συζητήσουν ιδιαιτέρως. Με τα χέρια παράλληλα εργαζόταν, έπλεκε ένα κομποσκοίνι. Ήταν τόσο απλός, χαρούμενος, άνθρωπος με ωραίο χιούμορ αλλά παράλληλα με μεστό, πηγαίο πνευματικό λόγο. Το πρόσωπό του είχε μία καθαρότητα και η παρουσία του σου προκαλούσε ιερό δέος. Σεβασμό και όχι φόβο. Και αν πράγματι η αγιότητα χαρακτηρίζεται από την απλότητα, τη χαρά, την καταδεκτικότητα, την καλοσύνη, την ζωντάνια, τη φιλαδελφία, την αγάπη και από πολλά άλλα χαρίσματα, δεν μπορούσες να μην διακρίνεις αυτά τα χαρίσματα στο πρόσωπο του Αγίου Γέροντος Παϊσίου.

Είναι νομίζω αποδεκτό από την πλειοψηφία των χριστιανών, ότι στην επικοινωνία μας με ανθρώπους που υποδύονται αγιότητα έχουμε νιώσει φόβο, καχυποψία, ανασφάλεια, δεν μιλούν στην ψυχή μας, ενώ άνθρωποι που αγωνίζονται ειλικρινά και προσπαθούν να φτάσουν την αγιότητα, έχουμε νιώσει σεβασμό, εμπιστοσύνη, ασφάλεια, μιλούν στην ψυχή μας και κερδίζουν την καρδιά μας.

Παραλείπω τα κατ' ιδίαν που είχαμε όλοι ... και έρχομαι στον επίλογο αυτής της συνάντησης.

Φεύγοντας νιώθαμε πολλή χαρά, είμαστε ανάλαφροι, νιώθαμε την ανάβαση προς τις Καρυές πολύ πιο εύκολη από την κατάβαση. Δεν είναι υπερβολή νομίζω να καταθέσω ότι μέσα μας κυριαρχούσε μία ανείπωτη πνευματική χαρά, ο εσωτερικός μας κόσμος ζούσε θα μπορούσα να πω σε μια μακαριότητα, σε μεθόρια ύψη, μεταξύ ουρανού και γης. Όλες μας οι αισθήσεις μιλούσαν και μας επιβεβαίωναν αυθόρμητα ότι η ζωή καταξιώνεται όντας μέσα στην αγκαλιά του Θεού. Εκεί υπερβαίνεις τον εαυτό σου, νικάς τον πόνο και τον θάνατο και μαθαίνεις να αγαπάς αληθινά το κτιστό και το άκτιστο, τη δημιουργία και τον δημιουργό.

Τιμώντας τη μνήμη του καταθέτουμε αυτή την εμπειρία ως μία ελάχιστη ευχαριστία επικαλούμενοι τις πρεσβείες του.

Άγιε του Θεού Παίσιε πρέσβευε υπέρ ημών.

Η παρέα μας αποτελούνταν από τους φοιτητές της Α.Ε.Σ.Α. α) Σταύρο Μουτάφη (νυν Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμωνα), β) Γεώργιο Βλάχο (νυν Ιερατικό Προϊστάμενο Ιερού Προσκυνημάτων Αγίου και Θαυματουργού Σπυρίδωνος Κερκύρας και του Ι. Ναού Αγίου Νικολάου Γερόντων Κερκύρας), γ) Φίλιππο Τζέκο (γιό του Μοναχού Αρσενίου του Σιμωνοπετρίτου) καθηγητή Θεολόγου Μέσης Εκπαίδευσης στην Κέρκυρα, δ) Ευστάθιο Τσαγκαλίδη, ομογενή εξ Αυστραλίας και ε) από τον γράφοντα Κωνσταντίνο Π. Θύμη, Θεολόγο-Ιστορικό και Γραμματέα της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, που αποτύπωσε τότε σε σημειώσεις τα βιώματα αυτά.

